

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2025-52851 van:

De heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend in De Woenselse Poort, Volte 1B, onderdeel van GGzE, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie heeft op 8 juli 2025 de klacht van de heer XXXX, hierna te noemen klager, met betrekking tot het beperken van zijn bewegingsvrijheid in de vorm van het innemen van zijn tuinpas voor de periode van 26 mei tot 5 juni gegrond verklaard.

Daarbij heeft de klachtencommissie eerst klager en vervolgens verweerder in de gelegenheid gesteld om zich over de hoogte van de aan klager toe te kennen schadevergoeding uit te laten.

Namens klager heeft zijn PVP mevrouw XXXX dat gedaan op 16 juli 2025 en namens verweerder is daarop gereageerd bij schrijven van 17 juli 2025.

De beslissing is daarop bepaald op heden.

2. De feiten

De klachtencommissie heeft in haar beslissing van 8 juli 2025 beslist dat het innemen van de tuinpas van klager, van 26 mei tot 5 juni 2025, niet aan de vereisten van de Wvggz heeft voldaan. De klachtencommissie constateerde dat de tuinpas teruggegeven had kunnen worden op het evaluatiemoment van 26 mei 2025, waarbij de vraag gesteld had kunnen worden of de orde en veiligheid nog langer in het geding waren.

3. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie is bevoegd om een schadevergoeding ten laste van de zorgaanbieder toe te kennen op grond van artikel 10:11 Wvggz, nadat zij eerst de zorgaanbieder in de gelegenheid heeft gesteld om zich daarover uit te laten. De klachtencommissie heeft eerst klager zelf - via zijn PVP - in de gelegenheid gesteld zich over de schadevergoeding nader uit te laten en daarna ook de zorgaanbieder die gelegenheid geboden.

4. Het verzoek tot schadevergoeding en het verweer daarop

Klager geeft aan dat hij als gevolg van het innemen van zijn tuinpas nadeel heeft ervaren omdat hij niet naar buiten kon gaan om te wandelen. Het wandelen is nodig voor zijn rugklachten. Verder vond klager het naar dat hij niet naar de winkel kon gaan doordat zijn tuinpas was ingenomen.

In de woorden van klager was er sprake van onmacht en verdriet. Hij kon daarnaast slecht(er) slapen. Hij stelt zich op het standpunt dat het innemen van zijn tuinpas onterecht is geweest. Hij benadrukt dat hij door het wegnemen van zijn vrijheden in die periode van 26 mei tot 5 juni minder functioneert dan voor dit voorval.

Klager verzoekt om aan te sluiten bij de Oriëntatiepunten voor schadevergoeding van De Rechtbank en vraagt om aldus een schadevergoeding van 20 euro per dag toe te kennen, in totaal (10 dagen maal 20 euro): 200 euro.

De instelling verzoekt de klachtencommissie om bij de bepaling van de hoogte van de schadevergoeding aansluiting te zoeken bij de Oriëntatiepunten. Deze schrijven een schadevergoeding voor van € 5,- per dag tot € 20,- per dag. Omdat i.c. sprake was van qua beperkingen minst vergaande vorm van beperking (in relatie tot bijvoorbeeld separatie, insluiting en/of medicatie) stelt de instelling een vergoeding van € 5,- per dag voor.

De instelling voert voorts aan dat uit het dossier van klager niets blijkt van hetgeen klager aanvoert dat hij als schade heeft geleden van de 10 dagen waarin zijn tuinpas te lang ingenomen is gebleven volgens de uitspraak van de klachtencommissie. Er blijkt juist het tegendeel uit de rapportages, zo heeft klager aangegeven goed te hebben geslapen in die dagen. Daar komt bij dat klager vrij was om in de patio te bewegen, wat ook mogelijk is zonder het bezit van een tuinpas. Zeer regelmatig ging klager verder tafeltennissen, waardoor hij lichamelijke activiteit had. Tenslotte valt op dat klager voorafgaand aan het voorval regelmatig betrokken was bij incidenten door overprikkeling, terwijl dit gedurende en na afloop van de inzet van deze verplichte zorg geen sprake (meer) van is geweest, waardoor hij niet slechter blijkt te functioneren dan voorheen.

Klager onderbouwt de schade evenmin.

Om bovenstaande redenen verzoekt de instelling om de schadevergoeding af te wijzen subsidiair te matigen tot € 5,- per dag.

Klager verzoekt ook om een schadevergoeding omdat geen correcte aanzegging zou hebben plaats gevonden conform artikel 8:9 Wvvgz. Omdat dit onderdeel pas voor het eerst bij het verzoek om schadevergoeding door klager te berde wordt gebracht, vindt de instelling voor het toekennen van schadevergoeding op dit onderdeel geen plaats.

Mocht de klachtencommissie toch komen tot toekenning van een schadevergoeding op dit onderdeel dan hanteert de rechtspraak, aldus de instelling in tegenstelling tot hetgeen PVP aanvoert, blijkens de oriëntatiepunten hiervoor een vergoeding van maximaal €15,- tot €20,- per beslissing en geen vergoeding per dag. Op dit punt zou dus volgens de instelling maximaal gekomen kunnen worden tot

een vergoeding van €15,- tot €20,-. De instelling verzoekt samenvattend primair het verzoek tot schadevergoeding af te wijzen, secundair te matigen tot maximaal €50,-, in lijn met de oriëntatiepunten.

5. Overwegingen van de klachtencommissie

De klachtencommissie heeft in de beslissing in de hoofdzaak geoordeeld dat de verplichte zorg in de vorm van het innemen van de tuinpas van klager in ieder geval niet voldeed aan de formele en materiële vereisten die de wet daaraan stelt gedurende de periode van 26 mei tot 5 juni.

De formele en materiële vereisten zijn in de wet opgenomen om te waarborgen dat degenen die verplichte zorg ondergaan kwalitatief goede zorg ontvangen die noodzakelijk, proportioneel en doelmatig is. Om die reden is een schadevergoeding gerechtvaardigd.

In de door de PVP en door de juriste van de instelling aangeleverde onderbouwing voor de hoogte van de schadevergoeding, en de reactie erop (van de instellingsjuriste) zit de PVP op maximale vergoeding van € 20,- per dag en de instelling op minimale vergoeding van € 5,- per dag.

Omdat het niet in binnentuin mogen komen de minst vergaande beperking van de bewegingsvrijheid is (in relatie tot bijvoorbeeld separatie, insluiting en verplichte medicatie), acht de klachtencommissie een schadevergoeding van € 5,- per dag voldoende. Daarbij is inbegrepen, aldus de klachtencommissie, dat niet aan de formele vereisten zou zijn voldaan. Uit het dossier kan de klachtencommissie niet afleiden dat klager direct last, hinder, ongemak en stress heeft ervaren vanwege het feit dat hij zich niet vrijelijk in de binnentuin mocht bewegen, maar zij kan zich wel gevoelens van onmacht en onrecht bij klager voorstellen. Klager kon wel naar buiten en allerlei andere faciliteiten waren ook beschikbaar. Daarom vindt de klachtencommissie unaniem een uiteindelijke vergoeding van in totaal € 50,- gerechtvaardigd.

6. Beslissing

De klachtencommissie kent aan klager een schadevergoeding toe van € 50,- in totaal, ten laste van de instelling aan klager te voldoen.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 8 september 2025 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer XXXX, voorzitter, en de leden de heer XXXX en de heer XXXX, psychiater, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.